

[Thorndahl]

med en understregning af, at det enorme kommunale overforbrug ikke er presset frem fra Christiansborg, men at det er vælgerne, der har presset det frem, først og fremmest gennem de interessegrupper, de er organiseret i.

Dér er det måske meget godt med en analogi. Inden for planlægningslovgivningen og andre beslægtede lovgivningsmæssige områder er der direkte i lovgivningen fastlagt offentlig hørings- og indsigelsesmulighed for borgerne. En række kommunalbestyrelser afviser alligevel i realiteten totalt dette lovfæstede nærdemokrati. Man siger så smukt, at man i den forbindelse ikke tager hensyn til pressionsgrupper, selv om deres indsigelses- og høringsret i øvrigt er lovfæstet. Kommunalbestyrelsen alene har i dette tilfælde ansvaret for disse beslutninger.

Men inden for de helt centrale udgiftsområder kommer de samme kommunalbestyrelsesmedlemmer på den mest ynkelige facon og siger: ja men det meget høje serviceniveau skyldes, at vælgerne har krævet det, det er deres skyld. Det er kommunalpolitikernes skyld, samtidig med at man altså kan konstatere i udviklingsforløbet, at når alle vælgerne i deres helhed spørges ved kommunalvalgene i 1974 og 1978, så ser man, at de spørges på grundlag af en konstrueret og unormal skatteudskrivning i forhold til udviklingsforløbet i øvrigt.

Jeg finder derfor, at der alt i alt ikke er noget særligt grundlag for generelt at tilskrive kommunalbestyrelsesmedlemmerne nogen større grad af samfundsøkonomisk ansvarlighed. Vi bør i stedet begrænse kommunernes skatteudskrivningsret ved på baggrund af objektive kriterier kommune for kommune at fastsætte en maksimal skatteudskrivningsprocent. På denne måde vil man kunne få hold på kommunernes udgifter, når det er helt åbenbart, at kommunerne ikke selv magter dette.

Jeg skal herefter kommentere de stillede ændringsforslag.

De af andre partier stillede ændringsforslag vil vi stemme imod. De af ministeren stillede ændringsforslag nr. 2, 3 og 4 til lovforslaget om ændring af udligningen i hovedstadsområdet kan vi stemme for. Ministerens ændringsforslag nr. 5 til hovedstadsudligningsordningen fortjener en længere kommentar.

Jeg skal indledningsvis konstatere, at vi mildest talt er forfløffede over dette ændringsforslag. Ændringsforslaget drejer sig i princippet om Københavns kommune, som åbenbart underbudgetterer, i hvert fald når det drejer sig om indtægterne. Det vil sige, at kommunens reelle behov, objektivt set, sådan som systemet nu måler det, er væsentlig mindre end det, man kan få indtryk af på grundlag af budgettallene. Der er andre kommuner, der har en praksis med overbudgettering, mens andre igen forsøger præcis at ramme de korrekte indtægter. Ministerens ændringsforslag indeholder efter vores opfattelse noget i enhver henseende fundamentalt umoralsk, nemlig en belønning til de kommuner, der har underbudgetteret indtægterne, og en straf for de kommuner, der har overbudgetteret indtægterne.

Sådan noget kan man efter vores opfattelse anstændigvis ikke møde frem med her i folketinget. Jeg vil derfor på det skarpeste protestere mod dette ændringsforslag, som jeg finder er direkte uanstændigt, og jeg er egentlig rystet over, at ministeren virkelig vil være bekendt at lægge navn til et forslag af denne karakter.

Jeg vil godt stille ministeren nogle spørgsmål. Hvordan tror ministeren at de kommuner, der skal betale dette, vil reagere, f.eks. under budgetforhandlingerne her i september i år? Hvilket præcedens vil dette ændringsforslag egentlig indebære på længere sigt? Det gennemhuller jo fuldstændig det objektive grundlag for denne ordning. Man kan diskutere den teknisk i øvrigt, men det er et alvorligt anslag mod det objektive indhold af udligningssystemet.

Endelig må jeg sige om ministerens ændringsforslag vedrørende landliggerskatten, at det kan vi stemme for.

Vi har til udligningslovforslagene stillet ændringsforslag om, at kommunernes forskelle i ejendomsbeskatning ikke fremover skal påvirke udligningsordningen. Som det vil fungere efter ministerens lovforslag, vil der være betydelige udligningsfordele for de kommuner, der vælger at lægge megen vægt på ejendomsbeskatningen gennem en høj grundskyld.

Albertslund kommune er her nok det bedste eksempel med en grundskyldpromille på 47 og dermed i realiteten en grundskat på ca. 30 mill. kr. ud over det, der svarer til gen-